

Agenda 2030, ODS, globalització: prou!

written by Llorenç Prats | 11 de juliol de 2022

L'ONU ha inspirat una agenda internacional per garantir la supervivència del planeta. Ho fan a través dels ODS o objectius de desenvolupament sostenible, com a part de l'Agenda 2030. Una pantalla de fum, tot plegat, per justificar la globalització i promoure-la. Una estratègia en què el problema es pretén que sigui la solució.

Els aixecaments pagesos a Holanda, Itàlia i Alemanya per l'encariment de les matèries primeres (fertilitzants...) i els combustibles, entre altres raons, són una resposta a la passivitat dels estats i la Unió Europea. Els poders públics europeus, com va passar en la recent crisi sanitària per la covid, van solucionar la manca de sobirania industrial en aquest camp acudint als mercats asiàtics (mascaretes, protectors...). Ara volen fer el mateix amb la qüestió alimentària i els productors s'hi neguen.

La dependència del petroli és una imposició de la globalització, liderada pels EUA. Una situació que arrenca des de principis del segle XX. Només països com França i Catalunya que entenien que apostar per l'electrificació era garantia de sobirania van esmorteir-ho però no van poder aturar-ho. En el món global manen els petrodòlars, amb totes les conseqüències. I molt pocs, a Occident, s'hi han enfrontat. França, en part. La Unió Europea gens. El Regne Unit ja va veure que a través d'Europa no s'hi podria oposar i, per tant, va optar per negociar directament amb "l'amo" (USA).

EUA no és una realitat homogènia. L'etapa Trump, en contra del que aquí es pensa, va posar límits a la seva insaciable intervenció mundial. Va fer apologia de l'aïllacionisme, com es coneix pejorativament, del respecte cap a la resta de les

nacions que tot país ha de demostrar. Prioritzava Amèrica i la seva gent, i no tant les grans multinacionals que obtenen grans recursos en els seus negocis arreu del món. L'administració Biden ho ha capgirat tot i el món dels negocis ha contaminat la seva política, àdhuc per mitjà de les guerres més cruentes, ja que perdre una mica, per a ells, és perdre molt, en termes econòmics. La cobdícia no té cap fre.

En un món globalitzat, la sobirania de les nacions queda anorreada. Només les grans corporacions multinacionals poden oferir serveis i productes adients a les demandes dels estats quan són exigències de la seva població. Els quals hi cauen de quatre grapes. I Europa també. Els contrapoders a aquesta lògica són limitats i sovint amb grans càrregues ideològiques i sentimentals. Rússia i la Xina, per exemple, no són exemple de res, però s'hi enfronten. I és en aquesta tessitura que hom hauria d'entendre la guerra a Ucraïna.

En la mesura en què es mantenen parcel·les pròpies d'activitat industrial i de serveis, les economies dels països tenen marge per resistir la pressió que el món globalitzat pretén imposar a través dels seus instruments: les multinacionals. A Barcelona un clar exemple d'això és com el taxi ha parat els peus a Uber i Cabify o com les farmàcies s'han reservat un espai propi al marge de les grans cadenes de distribució. I això és així perquè Barcelona és la capital de Catalunya, i el nostre esperit implica per mantenir "ho d'aquí". Perquè ens va bé i perquè és ho nostre.